

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 7.1.2004
KOM(2003) 830 slutlig

KOMMISSIONENS MEDDELANDE

om riktlinjer för medlemsstaternas tillämpning av kriterierna i bilaga III till direktiv 2003/87/EG om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen och om ändring av rådets direktiv 96/61/EG, samt riktlinjer om de omständigheter då force majeure skall anses föreligga

KOMMISSIONENS MEDDELANDE

om riktlinjer för medlemsstaternas tillämpning av kriterierna i bilaga III till direktiv 2003/87/EG om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen och om ändring av rådets direktiv 96/61/EG, samt riktlinjer om de omständigheter då force majeure skall anses föreligga

1. INLEDNING

1. Enligt direktiv 2003/87/EG¹ skall det inrättas ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen från och med 2005. Enligt artikel 9 i direktivet skall varje medlemsstat periodiskt utarbeta en nationell fördelningsplan. Dessa planer skall utgå från objektiva och öppna kriterier, bland annat de som anges i bilaga III till direktivet. De första nationella fördelningsplanerna skall offentliggöras och anmälas till kommissionen och övriga medlemsstater senast den 31 mars 2004. För de medlemsstater som ansluter sig till EU den 1 maj 2004 uppstår skyldigheten att offentliggöra och anmäla de nationella fördelningsplanerna först från och med dagen för deras anslutning. Kommissionen uppmuntrar dessa blivande medlemsstater att också offentliggöra och anmäla nationella fördelningsplaner senast den 31 mars 2004.
2. Enligt artikel 9 skall kommissionen senast den 31 december 2003 utarbeta riktlinjer för genomförandet av de kriterier som finns förtecknade i bilaga III. Enligt artikel 29 skall kommissionen senast samma dag ha utarbetat riktlinjer om de omständigheter då force majeure skall anses föreligga. Detta meddelande har följande tre syften:
  - För det första, att bistå medlemsstaterna i deras arbete med att utarbeta nationella fördelningsplaner, genom att ange vilka tolkningsramar för kriterierna i bilaga III som kommissionen anser godtagbara.
  - För det andra, att stödja kommissionens bedömning av anmälda nationella fördelningsplaner, enligt artikel 9.3.
  - För det tredje, att beskriva de omständigheter då force majeure skall anses föreligga.
3. Direktivet är en central del av gemenskapens politik mot klimatförändringar, och dess syfte är att på ett kostnadseffektivt och ekonomiskt sätt främja minskade utsläpp av växthusgaser. Därför är det viktigt att se till att systemet för handel med utsläppsrätter har en positiv inverkan på miljön. De nationella fördelningsplanerna är ett medel för att uppnå detta mål. Detta faktum avspeglar sig i riktlinjerna i detta meddelande.
4. Kommissionen kommer att övervaka tillämpningen av dessa riktlinjer och ändra dem när och så som kommissionen anser nödvändigt, framför allt för att följa upp

---

¹ EUT L 275, 25.10.2003, s. 32.

eventuella ändringar av bilaga III i enlighet med artiklarna 22 och/eller 30.2 c i direktivet.

2. RIKTLINJER FÖR GENOMFÖRANDET AV KRITERIERNÄ I BILAGA III

5. Bilaga III till direktiv 2003/87/EG innehåller 11 kriterier som rör de nationella fördelningsplanerna. Man kan visa förhållandet mellan dessa kriterier genom att kategorisera dem på olika sätt.

Tabell 1: Kategorisering av kriterierna

	Obligatoriskt/ frivilligt	Total nivå	Verksam- het/sector	Anläggning nivå
1) Kyotoåtaganden	(Obl.)/(friv.)	+		
2) Bedömning av utsläppens utveckling	(Obl.)	+		
3) Möjligheterna att minska utsläpp	(Obl.)/(friv.)	+	+	
4) Överensstämmelse med övrig lagstiftning	(Obl.)/(friv.)	+	+	
5) Ingen diskriminering av företag och sektorer	(Obl.)	+	+	+
6) Nya deltagare	(Friv.)			+
7) Tidigare vidtagna åtgärder	(Friv.)			+
8) Ren teknik	(Friv.)			+
9) Allmänhetens deltagande	(Obl.)			
10) Förteckning över anläggningar	(Obl.)			+
11) Konkurrens från länder utanför EU	(Friv.)		+	

6. Ett sätt att kategorisera kriterierna är att utgå från om tillämpningen är obligatorisk eller frivillig. Medlemsstaterna är skyldiga att tillämpa samtliga aspekter av kriterierna 2, 5, 9 och 10 och vissa aspekter av kriterierna 1, 3 och 4. De kan alltså välja om de vill vidta särskilda åtgärder avseende vissa aspekter av kriterierna 1, 3 och 4 samt kriterierna 6, 7, 8 och 11. Kommissionen kommer inte att underkänna någon fördelningsplan, om samtliga obligatoriska kriterier och samtliga obligatoriska aspekter av kriterier tillämpas korrekt. Kommissionen kommer inte att underkänna någon plan för att valfria kriterier eller valfria aspekter av kriterier inte tillämpas. Om en medlemsstat tillämpar dessa valfria kriterier eller valfria aspekter av kriterier eller tillämpar kompletterande öppna och objektiva kriterier, kommer kommissionen dock

att bedöma denna tillämpning. I samtliga fall måste kommissionen få information om kriterierna 7 och 8 från medlemsstaterna, även om det i informationen endast anges att ett kriterium inte har tillämpats. När det rör kriterium 6 måste medlemsstaterna ange hur nya aktörer kommer att kunna börja delta i gemenskapens system i den berörda medlemsstaten.

7. Ett andra sätt att kategorisera kriterierna är utgå från den nivå där de är tillämpliga på fördelningen av utsläppsrätter: på alla anläggningar som omfattas, på verksamhetsnivån, på sektornivån eller på anläggningsnivån. Kommissionens tolkning presenteras i tabell 1.
8. Det bifogade gemensamma formatet för bedömningen bygger dels på att kriterierna är tillämpliga på olika nivåer, dels på att de omfattar olika aspekter, till exempel tekniska aspekter, gemenskapslagstiftningen och gemenskapens politik. För tydlighetens skull och för att göra det lättare för medlemsstaterna att använda sig av formatet, bifogas ett rekommenderat gemensamt format för upprättande och framläggande av de nationella fördelningsplanerna. Det gemensamma formatet kommer också att hjälpa medlemsstaterna att utarbeta sina fördelningsplaner. Dessutom underlättas medlemsstaternas granskningar av varandras planer samtidigt som planerna blir mer lättillgängliga för berörda aktörer.

2.1. Riktlinjer för enskilda kriterier

9. Nedan fastställer kommissionen riktlinjer för tillämpningen av de enskilda kriterierna. Kriterierna behandlas enskilt och i samma ordning som de förtecknas i bilaga III till direktivet. Genom hänvisningar visas förhållandet mellan olika kriterier. Riktlinjerna för varje kriterium omfattar ett inledande avsnitt och en analys.

2.1.1. Kriterium 1 – Kyotoåtaganden

Den sammanlagda mängden utsläppsrätter som fördelas för en period skall stämma överens med medlemsstatens skyldighet att begränsa sina utsläpp enligt beslut 2002/358/EG och Kyotoprotokollet, varvid hänsyn skall tas till dels vilken andel av de sammanlagda utsläppen dessa utsläppsrätter utgör i jämförelse med utsläpp från källor som inte omfattas av detta direktiv och dels nationell energipolitik, och bör stämma överens med den nationella klimatstrategin. Den sammanlagda mängden utsläppsrätter som fördelas skall inte vara större än vad som kan förväntas behövas för en strikt tillämpning av kriterierna i denna bilaga. Före 2008 skall mängden stämma överens med strävandena mot att nå eller överträffa respektive medlemsstats mål enligt beslut 2002/358/EG och Kyotoprotokollet.

2.1.1.1. Inledning

10. Genom kriterium 1 görs en koppling mellan den sammanlagda mängden utsläppsrätter och medlemsstatens individuella mål enligt antingen rådets beslut 2002/358/EG² om gemensamt fullgörande av åtaganden inom ramen för Kyotoprotokollet eller enligt själva Kyotoprotokollet. För nya medlemsstater som inte anges i beslutet utgörs referenspunkten för detta kriterium av deras respektive mål inom ramen för Kyotoprotokollet. De åtaganden som fastställts för varje

---

² EGT L 130, 15.5.2002, s. 1.

medlemsstat måste fullgöras, samtidigt som kriteriet ger medlemsstaterna möjlighet att *överträffa* ”Kyotomålet”. Fördelningen av ansträngningarna för att uppnå dessa mål är ett nollsummespel, där samma resultat måste uppnås oavsett hur ansträngningarna fördelas dels mellan de anläggningar och verksamheter som omfattas av systemet och de som inte gör det, dels mellan olika anläggningar som omfattas av systemet.

11. Inom ramen för varje medlemsstats klimatförändringsåtagande kommer en medlemsstat som har infört effektiva politiska strategier och åtgärder för utsläppskällor som inte omfattas av systemet för handel med utsläppsrätter att till följd av detta kunna fördela fler utsläppsrätter till de anläggningar som omfattas av systemet. Nationell energipolitik kan också medföra justeringar av de relativa bidragen till klimatförändringsåtagandet. Om en medlemsstat har åtagit sig att gradvis avveckla kärnkraftsanläggningarna på sitt territorium, måste landet vidta åtgärder för att tillhandahålla elektricitet på den nivå som krävs. En kärnkraftsavveckling kan leda till ökade utsläpp av växthusgaser, men skulle inte undanta en medlemsstat från att fullgöra sina skyldigheter enligt beslut 2002/358 EG.
12. Begreppet ”strävandena” bygger på att medlemsstaterna före perioden 2008–2012 inte har några kvantitativa mål. I stället är de enligt artikel 3.2 i Kyotoprotokollet ålagda att senast år 2005 ha gjort påvisbara framsteg mot uppfyllandet av sina kvantitativa åtaganden för 2008–2012. Fördelningen för perioden 2005–2007 måste göras med beaktande av de mål som kommer att gälla 2008–2012. Därmed är det underförstått att medlemsstaterna bör göra framsteg mot att uppfylla sina åtaganden för 2008–2012 redan under den första handelsperioden, 2005–2007. Strävandena är avsedda att ge en tendenskurva som inte nödvändigtvis är rak, men som leder till att de minskningar och begränsningar som är ett krav enligt Kyotoprotokollet och beslut 2002/358/EG uppnås eller överträffas.

2.1.1.2. Analys

13. Kriterium 1 är i huvudsak obligatoriskt och måste tillämpas vid fastställandet av den totala mängden utsläppsrätter.
14. Direktivet omfattar en del av en medlemsstats utsläpp av växthusgaser, medan Kyotomålet är tillämpligt på en medlemsstats totala utsläpp av växthusgaser. Därför måste medlemsstaterna i planen fastställa hur mycket de anläggningar som omfattas av systemet skall bidra till att uppfylla eller överträffa det övergripande åtagandet för perioden 2008–2012 samt vilka strävanden som skall göras under perioden 2005–2007.
15. En medlemsstat måste visa på vilket sätt den valda totala mängden utsläppsrätter är förenlig med uppnåendet eller överträffandet av Kyotomålet. Därvid måste medlemsstaten dels ta hänsyn till den andel av de totala utsläppen som dessa utsläppsrätter utgör jämfört med utsläpp från källor som inte omfattas av detta direktiv, dels till den nationella energipolitiken. En medlemsstat måste beskriva de strävanden som man har valt att göra för att uppnå eller överträffa målet enligt beslut 2002/358/EG och Kyotoprotokollet. Dessutom skall medlemsstaten förklara hur överensstämmelsen mellan den planerade fördelningen och dessa strävanden skall säkras.

16. När man fastställer den totala mängden skall man som första faktor beakta hur stor andel de totala utsläppen från anläggningar som omfattas av systemet utgör jämfört med de totala utsläppen, oberoende av anläggningstyp. En medlemsstat bör använda de färskaste tillgängliga uppgifterna för att fastställa hur stor denna andel är. Om en medlemsstat avsevärt avviker från denna andel, bör detta motiveras. Ett exempel på skäl för detta skulle kunna vara förväntade strukturförändringar inom ekonomin och den nationella energipolitiken. En anpassning till den nationella energipolitiken kan vara ett skäl för att öka eller minska denna andel. En medlemsstat som håller på att avveckla kärnkraftsanläggningar under den aktuella perioden kan öka andelen om kärnkraften inte väntas ersättas med kolfria alternativ. En medlemsstat som avser att öka andelen förnybara energikällor, kraftvärme eller andra former av kombinerad produktion av kraft och värme med bränslen som är kolfria eller har lågt kolinnehåll bör minska andelen. Kommissionen vill påminna om att alla medlemsstater, även de blivande medlemsstaterna, enligt direktiv 2001/77/EG³ om främjande av el producerad från förnybara energikällor på den inre marknaden för el, har åtagit sig att öka den andel el som kommer från förnybara energikällor.
17. Den mängd utsläppsrätter som potentiellt sett finns tillgänglig för anläggningar som omfattas av handeln måste vara förenlig med förväntade ökning och minskningar inom verksamheter som inte omfattas av handeln. Därför bör medlemsstaternas nationella fördelningsplaner även inbegripa tydliga, realistiska och väl underbyggda prognoser om effektiviteten i de politiska strategierna för de verksamheter som inte omfattas av handeln. Dessutom bör medlemsstaterna anta ytterligare politiska strategier och åtgärder för att kontrollera utsläppen från verksamheter som inte omfattas av handeln, så att alla berörda sektorer bidrar till att uppnå målet enligt beslut 2002/358/EG och Kyotoprotokollet.
18. Kommissionen tolkar ”*förväntas behövas*” som framåtblickande och kopplat till de förväntade sammanlagda utsläppen från de anläggningar som omfattas av systemet, mot bakgrund av att detta kriterium avser den totala mängd utsläppsrätter som skall fördelas. Kommissionen tolkar ”strikt tillämpning av kriterierna i denna bilaga” som att detta avser de kriterier som är obligatoriska eller som omfattar obligatoriska aspekter – dvs. kriterierna 1, 2, 3, 4 och 5⁴. För att tillgodose det här kravet och fullgöra alla obligatoriska kriterier och aspekter bör en medlemsstat inte fördela mer än vad som behövs eller krävs enligt de mest begränsande av dessa kriterier. Därav följer att en eventuell tillämpning av de frivilliga delarna av bilaga III inte får leda till att den totala mängden utsläppsrätter ökar.
19. Den andel som väljs, med beaktande av kriterierna 1, 2, 3, 4 och 5, bör multipliceras med de årliga genomsnittliga utsläpp som tillåts under perioden 2008–2012 enligt beslut 2002/358/EG och (för nya medlemsstater) enligt Kyotoprotokollet. Denna siffra skulle kunna justeras nedåt med en lämplig faktor om medlemsstaterna avser att överträffa Kyotomålet under 2008–2012. För att fastställa den totala mängden för perioden 2005–2007 bör medlemsstaterna anpassa denna mängd till de strävanden som valts och multiplicera denna siffra med tre.

---

³ EGT L 283, 27.10.2001, s. 33.

⁴ Kriterierna 9 och 10 rör inte fastställandet av fördelade mängder och är därmed inte relevanta i detta sammanhang.

20. Eftersom medlemsstaterna är parter till Kyotoprotokollet har de rätt att använda mekanismerna enligt artiklarna 6, 12 och 17 (gemensamt fullgörande av åtagandena, mekanism för ren utveckling och internationell handel med utsläppsrätter) för att bidra till att fullgöra sina åtaganden enligt protokollet under perioden 2008–2012. Om en medlemsstat avser att använda dessa mekanismer får den anpassa de årliga genomsnittliga utsläpp som tillåts enligt beslut 2002/358/EG och Kyotoprotokollet under perioden 2008–2012. Medlemsstaterna måste i sina nationella fördelningsplaner motivera alla planer på att använda Kyotomekanismerna. Kommissionen kommer att basera sin bedömning framför allt på läget ifråga om tillämpliga lagar eller genomförandebestämmelser på nationell nivå.

Medlemsstaterna måste fastställa den totala mängden utsläppsrätter på grundval av den andel av de totala utsläppen som de sammanlagda utsläppen från systemrelevanta anläggningar utgör. Medlemsstaterna skall använda senast tillgängliga uppgifter för att fastställa denna andel. Om en medlemsstat gör avsevärda avvikelser från de aktuella proportionerna bör den motivera dessa avvikelser.

Medlemsstaterna måste motivera sina planer på att använda Kyotomekanismerna.

2.1.2. Kriterium 2 – Bedömning av utsläppens utveckling

Den sammanlagda mängden utsläppsrätter som fördelas skall stämma överens med bedömningen av faktiska och planerade framsteg mot uppfyllandet av medlemsstaternas bidrag till gemenskapens åtaganden enligt beslut 93/389/EEG.

2.1.2.1. Inledning

21. I enlighet med beslut 93/389/EEG om en övervakningsmekanism för utsläpp av koldioxid och andra växthusgaser i gemenskapen⁵ gör kommissionen en årlig bedömning av faktiska och planerade utsläpp i medlemsstaterna, totalt sett, sektorsvis och per gas. Dessa bedömningar utarbetas i nära samarbete med medlemsstaterna. Kriterium 2 är avsett att säkerställa att den totala tilldelningen är förenlig med redan existerande, allmänt tillgängliga och objektiva bedömningar av faktiska och planerade utsläpp. De rapporter som innehåller sammanfattningar av dessa bedömningar är KOM(2000) 749, KOM(2001) 708, KOM(2002) 702 och KOM(2003) 735. Rapporterna för år 2000 och 2001 omfattar endast dagens medlemsstater och är därmed inte relevanta för de nya medlemsstaterna. Rapporterna för 2002 och 2003 omfattar också de nya medlemsstaterna.
22. Beslut 93/389/EEG kommer i början av 2004 att upphävas och ersättas av beslut 2004/xx/EG om en övervakningsmekanism för utsläpp av växthusgaser inom gemenskapen och genomförande av Kyotoprotokollet⁶.

---

⁵ EGT L 167, 9.7.1993, s. 31. Beslutet ändrat genom beslut 1999/296/EG (EGT L 117, 5.5.1999, s. 35).

⁶ Detta beslut bygger på kommissionens förslag KOM(2003) 51, och enighet har nåtts i första behandlingen på grundval av de ändringar som Europaparlamentet antog den 21 oktober 2003. Beslutet väntas träda i kraft i början av 2004.

2.1.2.2. Analys

23. Kriterium 2 är obligatoriskt och måste tillämpas vid fastställandet av den totala mängden utsläppsrätter.
24. Kommissionen gör sina bedömningar enligt beslut 93/389/EEG i samarbete med medlemsstaterna. Dessa bedömningar omfattar senare tids utveckling av medlemsstaternas faktiska och planerade utsläpp under perioden 2008–2012, totalt sett, sektorsvis och per gas.
25. Överensstämmelsen med bedömningarna enligt beslut 93/389/EEG kommer att anses säkrad om den totala mängd utsläppsrätter som skall fördelas på de anläggningar som omfattas av systemet inte är större än vad som skulle vara nödvändigt med beaktande av de faktiska och förväntade utsläpp som ingår i dessa bedömningar. Överensstämmelsen anses inte vara säkrad, om en medlemsstat avser att fördela en total mängd utsläppsrätter som överstiger de faktiska eller förväntade utsläppen för de anläggningar som omfattas av systemet, enligt bedömningen för den berörda perioden.

Överensstämmelsen med bedömningarna enligt beslut 93/389/EEG kommer att anses säkrad om den totala mängd utsläppsrätter som delas ut till de anläggningar som omfattas av systemet inte är större än de faktiska och förväntade utsläppen enligt dessa bedömningar.

2.1.3. **Kriterium 3 – Möjligheterna att minska utsläpp**

De mängder utsläppsrätter som fördelas skall stämma överens med möjligheterna, bland annat de tekniska möjligheterna, för de verksamheter som omfattas av detta system att minska utsläppen. Medlemsstaterna får grunda sin fördelning av utsläppsrätter på den genomsnittliga mängden utsläpp av växthusgaser per produkt inom varje verksamhet och på vilka framsteg som kan uppnås inom varje verksamhet.

2.1.3.1. Inledning

26. Ingen definition och inget ytterligare klargörande har gjorts av begreppet ”möjligheterna”. Detta begrepp skall därför inte vara begränsat till tekniska möjligheter utan exempelvis även inbegripa ekonomiska möjligheter. De tekniska alternativ som finns tillgängliga för att minska utsläppen med ett ton koldioxid och kostnaderna för en sådan minskning varierar mellan olika verksamheter, och därför kan en fördelning göras som återspeglar att man i vissa fall kan uppnå en minskning till lägre kostnad medan en motsvarande minskning i andra fall kan vara kostsammare. Detta innebär att man skulle kunna begära mer av verksamheter där minskningarna är billigare och mindre av verksamheter där minskningar är dyra.
27. I den andra meningen i kriteriet sägs uttryckligen att medlemsstaterna har rätt att använda riktmärken per produkt inom varje verksamhet och för uppnåeliga framsteg inom varje verksamhet. Inom en strategi som bygger på riktmärken fastställs de genomsnittliga utsläppen per produktionsenhet, och fördelningen görs på grundval av den historiska, nuvarande eller förväntade produktionsstorleken. En anläggning med

lägre utsläpp per produktionsenhet skulle alltså erhålla fler utsläppsrätter i förhållande till de nuvarande utsläppen än anläggningar med högre utsläpp per produktionsenhet.

28. Kriterium 3 rör produkten av varje verksamhet, men denna produkt definieras inte. Det är underförstått att en verksamhet skulle kunna omfatta flera olika produkter, och därför behöver inte varje enskild verksamhet behandlas som en helhet. Exempelvis är uppnåeliga framsteg med koleldad elproduktion en godtagbar grund för fastställande av riktmärken. Det som kan uppnås med olika typer av teknik för koleldning är mer begränsat än det som skulle kunna uppnås om man skulle byta bränsle från kol till naturgas. Incitamentet för ett byte till mindre kolintensiva bränslen skulle emellertid inte påverkas.
29. Enligt artikel 30.2 i direktivet skall kommissionen i samband med en framtida översyn överväga *den praktiska genomförbarheten när det gäller att utveckla riktmärken för hela gemenskapen vilka skall ligga till grund för fördelningen*. Kommissionen konstaterar att lagstiftarna inte anser att det är praktiskt genomförbart att låta riktmärken för hela gemenskapen ligga till grund för den första nationella fördelningsplanen.

2.1.3.2. Analys

30. Kriterium 3 är delvis obligatoriskt. Det måste tillämpas vid fastställandet av den totala mängden utsläppsrätter, och det kan tillämpas vid fastställandet av mängden utsläppsrätter per verksamhet.
31. Medlemsstaterna bör fastställa den totala mängd utsläppsrätter som blir resultatet av tillämpningen av detta kriterium genom att jämföra möjligheterna att minska utsläppen inom verksamheter som omfattas av handeln med möjligheterna inom verksamheter som inte omfattas av handeln. Kriteriet skall anses uppfyllt om fördelningen återspeglar de relativa skillnaderna i möjligheter mellan alla verksamheter som omfattas och alla verksamheter som inte omfattas.
32. Medlemsstaterna kan tillämpa kriteriet för att fastställa separata mängder per verksamhet. Medlemsstaten bör jämföra möjligheterna att minska utsläppen för olika verksamheter som omfattas av systemet. Om en medlemsstat tillämpar kriteriet för att fastställa separata mängder per verksamhet kommer det att anses uppfyllt om fördelningen speglar de relativa skillnaderna i möjligheter mellan de enskilda verksamheter som omfattas.
33. En medlemsstat får använda sig av de relevanta genomsnittliga utsläppen av de växthusgaser som omfattas av systemet per generisk produkttyp och av uppnåeliga framsteg inom varje verksamhet, för att fastställa mängden utsläppsrätter per verksamhet. Om en medlemsstat väljer att göra detta skall den fastställa de faktiska genomsnittliga utsläppen per produkt på grundval av nationella data, och bedöma de genomsnittliga utsläpp per produkt som skulle kunna uppnås under den berörda perioden med beaktande av uppnåeliga framsteg. Medlemsstaten bör ange det genomsnitt som använts i den nationella fördelningsplanen och motivera varför den anser att det valda genomsnittet utgör en god uppskattning av uppnåeliga framsteg. Mängden utsläppsrätter per verksamhet bör bygga på den förväntade produktionen per verksamhet under den berörda perioden. Medlemsstaten bör ange vilken prognos som använts och motivera varför den anser att just denna prognos visar den troligaste

utvecklingen. Medlemsstaten bör i så fall också ta hänsyn till senare tids produktionsutveckling inom berörda verksamheter.

34. Till skillnad från kriterium 7, som innebär att riktmärken får användas för att fastställa mängden utsläppsrätter per anläggning, skall man enligt detta kriterium använda riktmärken för att fastställa mängden utsläppsrätter per verksamhet.
35. Man skiljer mellan verksamheternas tekniska möjligheter och andra möjligheter att minska utsläppen. Förverkligandet av de tekniska möjligheterna att minska utsläppen under en handelsperiod begränsas av sådana faktorer som tidsmässiga aspekter, ekonomisk bärkraft och lagstiftning.
36. Medlemsstaterna bör ta hänsyn till att en del åtgärder kan genomföras och påverka utsläppen på kort sikt, medan det kan ta längre tid innan andra åtgärder, som kan bero på investeringscykler, ger några effekter. Om man tar hänsyn till möjligheterna för sådana åtgärder som kanske inte uppvisar några effekter förrän efter handelsperiodens utgång ger det ett incitament för verksamhetsutövarna att handla tidigt.
37. Verksamheternas ekonomiska möjligheter att minska koldioxidutsläppen skall baseras på en bedömning av minskningskostnaderna per ton koldioxidekvivalenter och inte på den ekonomiska livskraften för enskilda företag eller anläggningar med den verksamhet eller de verksamheter som berörs.
38. En medlemsstat får använda tillgängliga referensdokument om bästa tillgängliga teknik (best available techniques reference documents – BREF) när den bedömer verksamheternas möjligheter. ”Bästa” tillgängliga teknik definieras som en teknik som är ”mest effektiv för att uppnå en hög allmän skyddsnivå för miljön som helhet”. Därmed är det inte säkert att användningen av bästa tillgängliga teknik helt motsvarar en anläggnings prestanda när det gäller utsläpp som omfattas av systemet.
39. I den nationella fördelningsplanen skall en medlemsstat beskriva den metod som den använt för att bedöma möjligheterna att minska utsläppen. Den bör företrädesvis grunda denna bedömning på en undersökning som gjorts för den nationella fördelningsplanen. Om omständigheterna eller tidsmässiga faktorer innebär att det inte är möjligt att genomföra en sådan undersökning i samband med utarbetandet av den nationella fördelningsplanen har man rätt att använda existerande bedömningar och sekundärkällor från senare tid (t.ex. fackgranskade undersökningar). Medlemsstaterna bör ange vilka källor de använt och sammanfatta den metod som tillämpats (även centrala antaganden som gjorts) och resultaten.

Medlemsstaterna måste tillämpa detta kriterium för att fastställa den totala mängden utsläppsrätter. Medlemsstaterna får tillämpa detta kriterium för att fastställa mängden utsläppsrätter per verksamhet.

2.1.4. Kriterium 4 – Överensstämmelse med övrig lagstiftning

Planen skall stämma överens med övrig gemenskapslagstiftning och gemenskapens övriga politiska styrmedel. Hänsyn skall tas till oundvikliga utsläppsökningar till följd av nya krav i lagstiftningen.

2.1.4.1. Inledning

40. Kriterium 4 rör förhållandet mellan fördelningen enligt direktiv 2003/87/EG och gemenskapens övriga lagstiftning och politiska instrument. Det införs som ett krav att fördelningen av utsläppsrätter skall stämma överens med övrig lagstiftning, så att inte fördelningen motverkar bestämmelserna i övrig lagstiftning. I princip bör inga utsläppsrätter delas ut i de fall då lagstiftningen säger att utsläpp som omfattas av systemet måste minskas eller skulle ha minskats även utan systemet för handel med utsläppsrätter. Detta innebär också, för konsekvensens skull, att om annan lagstiftning leder till ökade utsläpp eller begränsar räckvidden för att minska de utsläpp som omfattas av direktivet så skall denna ökning beaktas.

2.1.4.2. Analys

41. Den första meningen i kriteriet är obligatorisk, medan den andra är frivillig.
42. Den första meningen i kriterium 4 måste tillämpas när man fastställer den totala mängden, om gemenskapens lagstiftning och politiska styrmedel påverkar alla anläggningar som omfattas av handeln, eller när man fastställer mängden utsläppsrätter för berörda anläggningar i andra fall.
43. I enlighet med den första meningen i kriteriet måste överensstämmelsen med gemenskapens övriga lagstiftning och politiska styrmedel tillämpas på ett symmetriskt sätt. Man skall inte bara beakta oundvikliga ökningar av utsläppen av de växthusgaser som omfattas av systemet, utan även de minskningar av dessa utsläpp som sådana styrmedel leder till.
44. En medlemsstat bör förteckna all lagstiftning och alla politiska styrmedel på gemenskapsnivå som den har analyserat och ange vilka som har beaktats.
45. ”Nya” krav i lagstiftningen bör förstås som lagstiftning och politiska styrmedel som antagits före dagen för inlämning av den nationella fördelningsplanen och som innehåller tillämpliga förpliktelser för anläggningar som omfattas av systemet från detta datum och fram till utgången av den period som omfattas av den nationella fördelningsplanen. Detta gäller även nya medlemsstaters genomförande av tillämpliga delar av gemenskapens regelverk efter deras anslutning i maj 2004.
46. För att ta hänsyn till oundvikliga ändringar av utsläppsnivåerna skall en medlemsstat för det första överväga om ändringen av utsläppen av växthusgaser från en anläggning inom systemet verkligen beror på de nya kraven. För det andra skall medlemsstaten överväga om denna ändring är oundviklig.

För att förenkla administrationen rekommenderar kommissionen att medlemsstaterna endast skall överväga gemenskapens lagstiftning eller politiska styrmedel i den mån som de, per verksamhet eller totalt sett, förväntas leda till en betydande ökning eller minskning (dvs. 10 procent) av de utsläpp som omfattas av systemet.

2.1.5. Kriterium 5 – Ingen diskriminering av företag och sektorer

Planen skall inte göra skillnad mellan företag eller sektorer på ett sätt som otillbörligt gynnar vissa företag eller verksamheter i enlighet med kraven i fördraget, i synnerhet artiklarna 87 och 88 i detta.

47. De normala reglerna om statligt stöd gäller.

2.1.6. Kriterium 6 – Nya deltagare

Planen skall innehålla uppgifter om hur nya deltagare skall kunna inträda i gemenskapens system i den berörda medlemsstaten.

2.1.6.1. Inledning

48. Behandlingen av nya deltagare, dvs. anläggningar som inleder sin drift under en handelsperiod, är en av de viktigaste aspekterna vid utformningen av varje system för handel med utsläppsrätter. De olika alternativen beror på vilken fördelningsmetod som valts för befintliga anläggningar. Om en regering bjuder ut alla utsläppsrätter till försäljning krävs inga särskilda beslut för nya deltagare. Om (huvuddelen av) utsläppsrätterna fördelas gratis finns det emellertid flera olika alternativ för integreringen av nya deltagare i systemet.

49. I definitionen av nya deltagare i artikel 3 i direktivet⁷ jämföras nya anläggningar med befintliga anläggningar som ökar sin kapacitet. När det gäller ett uppdaterat tillstånd omfattar definitionen endast utvidgningen av en anläggning och inte hela anläggningen, och inte heller ökad kapacitetsanvändning på en befintlig anläggning.

50. Kriteriet medför en informell skyldighet att förklara hur nya deltagare skall kunna börja delta i gemenskapens system. I riktlinjerna beskrivs tre alternativ för att genomföra kriteriet mot bakgrund av de tillämpliga bestämmelserna i fördraget. Kommissionen kommer dock också att bedöma varje annat alternativ som anmäls i en nationell fördelningsplan.

2.1.6.2. Analys

51. Skyldigheten enligt kriterium 6 kommer att anses fullgjord om en medlemsstat i sin nationella fördelningsplan förklarar hur den avser att garantera tillgången till utsläppsrätter för nya deltagare. Detta kriterium uppfylls alltså om en medlemsstat anger att den har beslutat att låta nya deltagare köpa alla sina utsläppsrätter på marknaden. Det finns också andra alternativ för behandlingen av nya deltagare. I samtliga fall är lika behandling ledstjärnan.

52. EG-fördragets bestämmelser om etableringsfriheten på den inre marknaden måste följas. Det är mycket viktigt att nya deltagare får tillgång till utsläppsrätter, eftersom aktörer som inte får tillgång till utsläppsrätter hindras från att etablera ett företag inom sektorer med verksamheter som omfattas av handeln. Själva syftet med den

---

⁷ Se artikel 3 h) i direktiv 2003/87/EG.

andra meningen i artikel 11.3 i direktivet är att garantera denna frihet. Dessutom gäller EU:s konkurrenslagstiftning, om man i samband med utsläppsrätter sätter konkurrensen ur spel för att upprätta hinder för inträde på marknaden.

53. Man bör hålla i minnet att frågan om nya deltagare är av övergående art. I princip skall en anläggning som definieras som en ny deltagare under en handelsperiod inte längre omfattas av denna definition när den nationella fördelningsplanen för nästa period anmäls.
54. Av definitionen följer att en ny deltagare är en anläggning som inte har fått något tillstånd för utsläpp av växthusgaser utfärdat eller uppdaterat senast det datum då den nationella fördelningsplanen anmäls till kommissionen. En medlemsstat kan utfärda eller uppdatera tillstånd för utsläpp av växthusgaser för anläggningar som med stor säkerhet kommer att inleda eller utvidga sin drift under den berörda handelsperioden. Innan ett tillstånd för utsläpp av växthusgaser utfärdas eller uppdateras rekommenderas medlemsstaten att ålägga aktören att visa att denne redan erhållit bygglov och andra relevanta tillstånd. Så fort en anläggning som väntas inleda eller utvidga sin drift under handelsperioden har erhållit ett tillstånd för utsläpp av växthusgaser eller ett uppdaterat tillstånd, kan den inkluderas i den nationella fördelningsplanen och tilldelas utsläppsrätter på samma sätt som befintliga anläggningar. Det antal utsläppsrätter som tilldelas en anläggning som väntas vara i drift endast under en del av handelsperioden bör stå i samma proportion till den förväntade varaktigheten för (den utvidgade) driften vid anläggningen som varaktigheten till handelsperioden. Medlemsstaten får inte hålla inne planerade utsläppsrätter för en anläggning som inte påbörjar eller utvidgar driften (eller inte gör detta inom avsedd tid), om medlemsstaten inte drar in tillståndet för utsläpp av växthusgaser.
55. En medlemsstat har åtminstone tre möjligheter att underlätta deltagandet för nya deltagare: Den kan låta varje ny deltagare köpa alla sina utsläppsrätter på marknaden, den kan utnyttja möjligheten att spara några utsläppsrätter för periodiska auktioner eller den kan planera en reserv i den nationella fördelningsplanen för att kunna utfärda utsläppsrätter gratis åt nya aktörer.

Att låta nya deltagare köpa alla sina utsläppsrätter på marknaden

56. En medlemsstat kan besluta att genomföra detta kriterium genom att låta nya deltagare köpa alla sina utsläppsrätter på marknaden, precis som alla andra personer (inbegripet verksamhetsutövare) i gemenskapen, med eller utan anläggningar som omfattas av systemet. Kommissionen konstaterar att det är förenligt med principen om lika behandling att låta nya deltagare köpa utsläppsrätter på marknaden av följande skäl: För det första noterar kommissionen att den EU-omfattande marknaden för handel med utsläppsrätter har en storlek som ger rätt förutsättningar för likviditet, vilket säkerställer de nya deltagarnas tillgång till utsläppsrätter. För det andra har de befintliga deltagarna gjort sina investeringar utan att kunna ta hänsyn till kolkostnaderna, till skillnad från nya deltagare som kan minimera sina kolkostnader genom investeringsval. För det tredje definieras nya anläggningar endast som nya deltagare under en begränsad tid, dvs. en del av en handelsperiod, och kostnaden för utsläppsrätter under denna begränsade period (förmodligen mindre än två år under den första perioden) kan beaktas för investeringsbeslut och tidsplaner. Direktivet garanterar att den nya deltagaren från och med en viss tidpunkt kommer att tilldelas

utsläppsrätter på samma sätt som alla andra befintliga anläggningar under hela den resterande livslängden för anläggningen.

Auktioner

57. En medlemsstat kan underlätta nya aktörers deltagande i gemenskapens system och ge dem tillgång till utsläppsrätter på grundval av ett periodiskt auktionsförfarande. I enlighet med reglerna för den inre marknaden måste en medlemsstat tillåta varje person i gemenskapen att delta i ett sådant auktionsförfarande. Medlemsstaten måste följa artikel 10 i direktivet, enligt vilken medlemsstaterna inte får auktionera ut mer än 5 procent av den totala mängden utsläppsrätter som fördelas under den första handelsperioden och 10 procent under den andra handelsperioden.
58. En medlemsstat skall ange hur man kommer att använda eventuella utsläppsrätter som bjuds ut under auktionsförfarandet men som inte köps av någon. En medlemsstat kan annullera kvarvarande utsläppsrätter och återutfärda en motsvarande mängd utsläppsrätter för utauktionering under nästa period. Kommissionen konstaterar att detta alternativ vid utgången av den första perioden endast kan väljas, om en medlemsstats nationella lagstiftning tillåter denna typ av återutfärdande (dvs. lagring) av utsläppsrätter i enlighet med artikel 13.2 andra stycket.
59. Kommissionen konstaterar att det är förenligt med principen om lika behandling att låta nya deltagare köpa utsläppsrätter på auktion, av samma skäl som anges ovan i samband med frågan om att låta nya deltagare köpa utsläppsrätter på marknaden.

Att skapa en reserv

60. En medlemsstat kan tillhandahålla utsläppsrätter gratis från en reserv. Om en reserv skapas skall medlemsstaten i den nationella fördelningsplanen ange reservens storlek genom att ange den absoluta mängden utsläppsrätter i reserven jämfört med den totala mängden utsläppsrätter. Medlemsstaten skall motivera reservens storlek med hänvisning till en kvalificerad uppskattning av det förväntade antalet nya deltagare under handelsperioden. Upp till den mängd utsläppsrätter som finns i reserven kan utsläppsrätter utfärdas gratis till nya deltagare i enlighet med öppna och objektiva regler och förfaranden som fastställs i den nationella fördelningsplanen. En medlemsstat bör beskriva förfarandet för beviljande av utsläppsrätter till nya deltagare. Om ett sådant tillvägagångssätt används, rekommenderar kommissionen att medlemsstaten ger de sökande som innehar ett nyligen beviljat eller uppdaterat tillstånd för utsläpp av växthusgaser tillgång till utsläppsrätter enligt principen först till kvarn får först mala.
61. För att följa principen om lika behandling skall medlemsstaterna i möjligaste mån använda samma metod för att fördela utsläppsrätter till nya deltagare som för jämförbara befintliga deltagare. Ändringar får dock göras av motiverade skäl (jfr. kriterium 5 i vägledningen). Alla nya aktörer skall också behandlas på samma sätt. Kommissionen rekommenderar exempelvis att en medlemsstat inte skall skapa flera olika reserver avsedda för olika verksamheter, tekniker eller särskilda syften, eftersom detta skulle kunna leda till olika behandling av nya deltagare.
62. Medlemsstaterna bör också specificera hur eventuella utsläppsrätter som finns kvar i reserven till periodens utgång skall användas. En medlemsstat får auktionera ut eventuella kvarvarande utsläppsrätter, om detta sker i enlighet med artikel 10 i

direktivet. Precis som när det gäller utsläppsrätter som bjuds ut på auktion men som inte köps upp får en medlemsstat annullera kvarvarande utsläppsrätter och återutfärda en motsvarande mängd utsläppsrätter till en reserv för nästa period. Kommissionen konstaterar återigen att detta alternativ vid utgången av den första perioden endast är tillgängligt om en medlemsstats nationella lagstiftning tillåter denna typ av återutfärdande (dvs. lagring) av utsläppsrätter i enlighet med artikel 13.2 andra stycket.

63. En medlemsstat bör också i den nationella fördelningsplanen ange vilket öppet förfarande den kommer att följa, om nya deltagare ansöker om utsläppsrätter och den reserv som är avsatt för den aktuella perioden redan är uttömd.
64. Kommissionen konstaterar att förvaltningen av en reserv för nya deltagare ökar komplexiteten och de administrativa kostnaderna för systemet för handel med utsläppsrätter.

Om en medlemsstat beslutar att avsätta en reserv från vilken utsläppsrätter kan utfärdas gratis, rekommenderar kommissionen att medlemsstaten inte skapar olika reserver för olika verksamheter, tekniska lösningar eller syften.

2.1.7. Kriterium 7 – Tidigare vidtagna åtgärder

Planen får beakta tidigare vidtagna åtgärder och skall innehålla uppgifter om hur dessa åtgärder beaktas. Medlemsstaterna får använda sig av riktmärken grundade på referensdokument om bästa tillgängliga teknik när de utarbetar sina nationella fördelningsplaner, och dessa riktmärken kan innehålla beaktanden av tidigare vidtagna åtgärder.

2.1.7.1. Inledning

65. Beaktandet av tidigare vidtagna åtgärder anses vara önskvärt ur rättvisesynpunkt. De anläggningar som redan har minskat sina utsläpp av växthusgaser utan att detta krävs i lagstiftningen, eller i en större utsträckning än vad som krävs i lagstiftningen, skall inte missgynnas jämfört med andra anläggningar som inte vidtagit några sådana åtgärder. Tillämpningen av detta kriterium medför ovillkorligen att färre utsläppsrätter finns tillgängliga för anläggningar som inte vidtagit tidigare åtgärder.
66. Varken kriteriet eller direktivet innehåller någon definition av tidigare vidtagna åtgärder eller föreskrifter om hur dessa skall behandlas. Därför har medlemsstaterna viss frihet att definiera och fastställa om, och i så fall hur, tidigare vidtagna åtgärder skall beaktas. Denna frihet begränsas endast av andra bilaga III-kriterier och av bestämmelser som härrör från fördraget. När det gäller detta kriterium anges i riktlinjerna de begränsningar som beror på dessa andra kriterier, och alternativ anges för hur tidigare vidtagna åtgärder skall beaktas, om en medlemsstat bestämmer sig för att göra detta.
67. Den andra meningen i kriteriet bygger på hänvisningen till riktmärken i kriterium 3. Där upprepas det att medlemsstaterna har rätt att använda riktmärken, och det påpekas att sådana riktmärken är en tänkbar lösning för att ta hänsyn till tidigare vidtagna åtgärder. Dessutom åberopas de referensdokument som utarbetats enligt

direktiv 96/61/EG om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar⁸ som en tänkbar grund för utarbetandet av riktmärken.

2.1.7.2. Analys

68. Kriterium 7 är frivilligt och bör, om det tillämpas, användas för att fastställa den mängd utsläppsrätter som tilldelas enskilda anläggningar.
69. "Tidigare vidtagna åtgärder" skall förstås som åtgärder som vidtagits för att minska de utsläpp som omfattas av systemet, i anläggningar som omfattas av systemet, redan innan den nationella fördelningsplanen offentliggörs och anmäls till kommissionen. I enlighet med kriterium 4 är det endast de åtgärder som verksamhetsutövare vidtagit som är mer långtgående än kraven i gemenskapslagstiftningen som kan betraktas som tidigare vidtagna åtgärder. Striktare nationell lagstiftning, som är tillämplig på alla anläggningar som omfattas av systemet, eller där man bedriver relevant verksamhet, återspeglas i möjligheterna att minska utsläpp (jfr. kriterium 3). Tidigare vidtagna åtgärder begränsas därmed till sådana minskningar av utsläpp som omfattas av systemet och som är mer långtgående än minskningarna enligt gemenskapslagstiftningen eller den nationella lagstiftningen, eller till åtgärder som vidtas trots att sådan lagstiftning saknas. En parallell finns i gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till skydd för miljön, som förbjuder offentligt investeringsstöd till investeringar som endast medför att företagen uppfyller gemenskapskrav som redan antagits men inte trätt i kraft.
70. Medlemsstaterna har flera olika möjligheter att beakta deltagarnas tidigare vidtagna åtgärder i befintliga anläggningar. Tre tänkbara metoder beskrivs nedan, men kommissionen kommer också att bedöma andra metoder.

Att välja en tidig basperiod

71. Det första alternativet för att ta hänsyn till tidigare vidtagna åtgärder är att basera fördelningen på historiska utsläpp genom att använda en relativt tidig basperiod. Om deltagarna tilldelas utsläppsrätter som motsvarar deras andel av anläggningarnas historiska utsläpp så kommer de deltagare som har gjort investeringar för att minska utsläppen efter basperioden att erhålla en tilldelning som täcker en större andel av de aktuella utsläppen än deltagare som inte gjort några sådana investeringar. En medlemsstat som använder det här tillvägagångssättet måste kontrollera att skillnaden i utsläppsnivåer över tid inte beror på att lagstadgade krav genomförts vid anläggningarna.
72. Bristen med det här tillvägagångssättet är att man kanske inte har tillgång till tillförlitliga och jämförbara uppgifter om utsläpp under en tidig basperiod, och att antalet byten av verksamhetsutövare sedan basperioden ökar med tiden, vilket gör det svårare att få fram tillförlitliga och uttömmande uppgifter.
73. Ett alternativ är att använda en senare flerårig basperiod och sedan låta en deltagare välja ett tidigt år då denne hade större utsläpp. Utsläppsuppgifterna från ett av åren i den senare perioden skulle sedan ersättas med uppgifterna från det tidigare året. Detta skulle öka de genomsnittliga utsläpp som fördelningen baseras på. I enlighet

---

⁸ EGT L 257, 10.10.1996, s. 26.

med de begränsningar som anges ovan skulle en medlemsstat som vill byta ut uppgifter på detta sätt behöva kontrollera att skillnaderna i utsläppsnivåer över tid inte beror på att lagstadgade krav genomförts vid anläggningarna.

Att göra fördelningen på anläggningsnivå i två steg

74. När man fastställt den totala mängden utsläppsrätter lägger man en del av de tillgängliga utsläppsrätterna åt sidan. Dessa utsläppsrätter används sedan i en andra fördelningsomgång, efter en inledande utdelning till alla anläggningar, för att premiera de anläggningar där deltagarna vidtagit tidiga åtgärder. Deltagarna måste ansöka om att vara med i den andra omgången och visa att de åtgärder som de vill få godkända motsvarar den i förväg fastställda definitionen av tidigare vidtagna åtgärder. Medlemsstaterna bör i sina nationella fördelningsplaner inkludera en förteckning över åtgärder som erkänns som tidigare vidtagna åtgärder och för berörda anläggningar ange vilka åtgärder som beaktats som tidigare vidtagna åtgärder och den motsvarande mängd utsläppsrätter som fördelats.

Användning av riktmärken

75. En medlemsstat kan ta hänsyn till tidigare vidtagna åtgärder genom att använda riktmärken som bygger på referensdokument om bästa tillgängliga teknik. Riktmärken tar hänsyn till tidigare vidtagna åtgärder eftersom de leder till att mer koleffektiva anläggningar erhåller fler utsläppsrätter än mindre koleffektiva anläggningar, vilket inte nödvändigtvis är fallet med en fördelningsmetod som bygger på basperioder.
76. Till skillnad från kriterium 3, som innebär att riktmärken (genomsnittliga utsläpp per produkt med införlivande av uppnåeliga framsteg) kan användas för att fastställa mängden utsläppsrätter per verksamhet, används riktmärket enligt detta kriterium för att fastställa mängden utsläppsrätter per anläggning.
77. För att tillämpa riktmärkesstrategin bör en medlemsstat först dela in anläggningar som liknar varandra i grupper och sedan använda ett riktmärke för var och en av dessa grupper. Anläggningarna i en grupp skall vara så lika varandra i fråga om input och produktion att det är möjligt att tillämpa samma typ av riktmärken på dem. Om riktmärken används för att fastställa tilldelningen per anläggning med energiverksamhet rekommenderar kommissionen att anläggningarna indelas efter det bränsle som används som input och att man tillämpar separata riktmärken baserade på input. Man bör i den nationella fördelningsplanen beskriva på vilka grunder anläggningarna delats in i grupper och vilka riktmärken som valts för de olika grupperna (jfr. kriterium 3).
78. När fördelningen till en anläggning skall fastställas måste riktmärket multipliceras med ett produktionsvärde. En medlemsstat bör i sin nationella fördelningsplan ange de produktionsvärden som tillämpats och motivera varför dessa anses lämpliga. En medlemsstat skall använda de färskaste befintliga produktionsuppgifterna eller en prognos för handelsperioden som skall vara tydligt underbyggd i den nationella fördelningsplanen.
79. Eftersom fördelningsbeslutet enligt artikel 11.1 fattas i efterhand får en medlemsstat inte basera fördelningen till en anläggning på faktiska produktionsuppgifter för

handelsperioden, dvs. uppgifter som är okända vid den tidpunkt då den nationella fördelningsplanen upprättas men som blir kända under handelsperiodens lopp.

80. En strategi som bygger på riktmärken får inte leda till att anläggningar inom en verksamhet tilldelas fler utsläppsrätter än det antal utsläppsrätter per verksamhet som fastställts i enlighet med kriterium 3. Medlemsstaterna måste också kontrollera att anläggningar med mindre utsläpp än riktmärket inte uppnått sina utsläppsnivåer till följd av att lagstadgade krav genomförts.
81. Som ett alternativ får medlemsstaterna använda riktmärken på ett förenklat sätt för att beakta tidigare vidtagna åtgärder. Om medlemsstaterna fastställer fördelningen på anläggningsnivå med hjälp av en basperiodstrategi får de använda riktmärken för att fastställa och tillämpa en anläggningsspecifik korrigeringsfaktor på en basperiodbaserad metod. Därmed ökas tilldelningen till anläggningar som har bättre prestanda än genomsnittet medan tilldelningen till anläggningar med en prestanda under genomsnittet minskas. Denna typ av korrigering bör resultera i att nettoresultatet sammantaget blir noll för alla berörda anläggningar.

Om en medlemsstat tillämpar detta kriterium, bör det användas för att fastställa den mängd utsläppsrätter som tilldelas enskilda anläggningar. Medlemsstaten bör inte beteckna åtgärder som tidigare vidtagna åtgärder om de vidtagits för att följa lagstadgade krav.

Om riktmärken används för att fastställa tilldelningen per anläggning för energiverksamhet, rekommenderar kommissionen att anläggningarna delas in i grupper efter använt bränsle och att särskilda riktmärken baserade på input skall användas.

2.1.8. Kriterium 8 – Ren teknik

Planen skall innehålla uppgifter om hur hänsyn tas till ren teknik, bland annat energieffektiv teknik.

2.1.8.1. Inledning

82. Detta kriterium gör det möjligt för medlemsstaterna att ta hänsyn till ren teknik då fördelningen fastställs, men definierar inte vad som skall betraktas som ren teknik.
83. Medan handeln med utsläppsrätter kommer att främja och belöna användning av mindre kolintensiv teknik är detta kriterium kopplat till kriterierna om möjligheter och tidigare vidtagna åtgärder. I dessa riktlinjer beskrivs denna koppling.

2.1.8.2. Analys

84. Kriterium 8 är frivilligt och bör, om det tillämpas, användas för att fastställa den mängd utsläppsrätter som fördelas på anläggningsnivå.
85. Medlemsstaterna skall inkomma med information om tillämpningen av kriterium 8. Därmed kommer kriteriet att anses uppfyllt om en medlemsstat förklarar att den inte

vidtagit några särskilda åtgärder för att ta hänsyn till ren teknik, bland annat energieffektiv teknik.

86. Kriterium 8 kan ses som en utvidgning av kriterium 3 till anläggningsnivå. En anläggning som använder ren teknik eller energieffektiv teknik har mindre teknisk minskningspotential än en jämförbar anläggning som inte använder sådan teknik. Därav följer att användningen av ren eller energieffektiv teknik inte bör belönas inom ramen för detta kriterium när det gäller en anläggning med en verksamhet som har relativt liten teknisk minskningspotential. Den nedsatta tekniska minskningspotentialen för en sådan anläggning täcks redan genom tillämpningen av kriterium 3.
87. Dessutom finns det en koppling mellan kriterium 7 om tidigare vidtagna åtgärder och kriterium 8, eftersom en tidigare vidtagen åtgärd i allmänhet består i investeringar i ren eller energieffektiv teknik. Kommissionen rekommenderar att medlemsstaterna inte skall tillämpa både kriterium 7 och kriterium 8 på samma anläggning, om det inte kan visas att den tidigare vidtagna åtgärden inte utgjordes av investeringar i ren eller energieffektiv teknik.
88. Dessutom skall användningen av ren teknik, bland annat energieffektiv teknik, enligt detta kriterium endast beaktas när det gäller anläggningar som använder sådan teknik redan innan den nationella fördelningsplanen offentliggörs och anmäls till kommissionen. Kommissionen konstaterar att detta kriterium inte bör tillämpas på ren teknik som inte leder till utsläpp som omfattas av direktivet.
89. Med ren eller energieffektiv teknik menar kommissionen teknik som resulterar i mindre direkta utsläpp av de växthusgaser som omfattas av handeln än den alternativa teknik som realistiskt sett kunde ha använts av den berörda anläggningen. När man fastställer skillnaderna i utsläppsnivå mellan direkta utsläpp från kraftvärmeverk och de direkta utsläppen från en alternativ teknik, kan den senare tekniken utgöras av separat kraft- och värmeproduktion på en anläggning.
90. När det gäller energiproduktion kommer kommissionen att som ren eller energieffektiv teknik godta sådan teknik för vilken kommissionen godkänt statligt stöd i enlighet med gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till skydd för miljön. Nedan följer några exempel:
  - Högeffektiv kraftvärmeproduktion. Medlemsstaterna får tillämpa nationella definitioner av "högeffektiv" kraftvärmeproduktion, om inte någon sådan definition antagits i gemenskapslagstiftningen.
  - Annan fjärrvärme än högeffektiv kraftvärmeproduktion.
91. När det gäller annan industriell teknik än energiproduktion bör en medlemsstat motivera varför en viss teknik skall betraktas som ren eller energieffektiv. Ett minimikrav är att det rör sig om "bästa tillgängliga teknik" enligt definitionen i rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar, och att tekniken användes vid anläggningen vid den tidpunkt då den nationella fördelningsplanen lämnades in. Eftersom "bästa" tillgängliga teknik definieras som den teknik som är "mest effektiv för att uppnå en hög allmän skyddsnivå för miljön som helhet", måste man dessutom påvisa att

tekniken är särskilt effektiv för att begränsa utsläppen av de växthusgaser som omfattas av handeln.

92. Om gaser som utgör avfall från en produktionsprocess används som bränsle av en annan deltagare skall fördelningen av utsläppsrätter mellan de två anläggningarna fastställas av medlemsstaterna. I detta syfte får en medlemsstat välja att dela ut utsläppsrätter till verksamhetsutövaren för den anläggning som överför gasen, under förutsättning att detta görs på grundval av i förhand fastställda kriterier som är förenliga med de befintliga kriterierna i bilaga III och fördraget. Detta stycke är tillämpligt oavsett om en medlemsstat väljer att tillämpa kriterium 7 eller kriterium 8 i enlighet med stycke 108.

Om en medlemsstat tar hänsyn till ren teknik, bland annat energieffektiv teknik, skall den göra detta genom att tillämpa antingen kriterium 7 eller kriterium 8, men inte båda dessa kriterier.

2.1.9. Kriterium 9 – Allmänhetens deltagande

Planen skall ge allmänheten möjlighet att lämna synpunkter och innehålla uppgifter om arrangemangen för beaktande av dessa synpunkter, innan beslut fattas om fördelning av utsläppsrätter.

2.1.9.1. Analys

93. Detta kriterium är obligatoriskt.
94. En medlemsstat kommer att anses ha genomfört kriterium 9 om den i den nationella fördelningsplanen beskriver hur den kommer att göra planen allmänt tillgänglig, så att allmänheten kan inkomma med synpunkter, samt hur den kommer att se till att dessa synpunkter beaktas. Planen bör göras allmänt tillgänglig på ett sådant sätt att allmänheten har möjlighet att i praktiken inkomma med synpunkter på ett tidigt stadium. Detta innebär att allmänheten skall informeras om planen och dess lydelse, antingen genom tillkännagivanden eller på annat lämpligt sätt, exempelvis via elektroniska medier. Allmänheten skall också få tillgång till annan relevant information, exempelvis information om den behöriga myndighet som synpunkter eller frågor skall lämnas till.
95. Medlemsstaterna skall se till att allmänheten har rimlig tid på sig för att inkomma med synpunkter och se till att tidsgränsen för kommentarer från allmänheten samordnas med det nationella beslutsförfarandet, så att synpunkterna kan beaktas innan beslutet om den nationella fördelningsplanen fattas. "Beaktande" skall förstås som att hänsyn skall tas till kommentarerna om detta är lämpligt med tanke på kriterierna i bilaga III eller varje annat objektivet och öppet kriterium som används av medlemsstaten i den nationella fördelningsplanen. En medlemsstat bör informera kommissionen om eventuella ändringar som den till följd av allmänhetens deltagande avser att göra efter offentliggörandet och anmälan av den nationella fördelningsplanen, men före medlemsstatens slutliga beslut i enlighet med artikel 11. Allmänheten skall ges allmän feedback om det beslut som fattas och de viktigaste överväganden som beslutet bygger på.

96. Det bör noteras att allmänhetens möjlighet att inkomma med synpunkter på den nationella fördelningsplanen enligt detta kriterium innebär en andra omgång av offentligt samråd. I enlighet med artikel 9.1 i direktivet skall synpunkterna från det första samrådet med allmänheten om utkastet till plan införas i den nationella fördelningsplanen innan den anmäls till kommissionen och de andra medlemsstaterna (om dessa synpunkter är relevanta). För att allmänhetens deltagande som helhet (samråd och beaktande av kommentarer) skall vara effektivt är det första offentliga samrådet särskilt viktigt. De regler som beskrivs i samband med detta kriterium bör också tillämpas på det första samrådet.

Medlemsstaterna skall informera kommissionen om varje ändring som de avser att göra efter offentliggörandet och anmälan av den nationella fördelningsplanen, men innan de fattar sitt slutliga beslut i enlighet med artikel 11.

2.1.10. Kriterium 10 – Förteckning över anläggningar

Planen skall innehålla en förteckning över de anläggningar som omfattas av detta direktiv tillsammans med de mängder utsläppsrätter som avses tilldelas var och en.

2.1.10.1. Inledning

97. Detta kriterium innehåller föreskrifter om öppenhet för den nationella fördelningsplanen. Det innebär att mängden utsläppsrätter per anläggning skall anges, så att allmänheten informeras, när planen lämnas till kommissionen och andra medlemsstater.

2.1.10.2. Analys

98. Detta kriterium kommer att anses uppfyllt om en medlemsstat fullgjort sin skyldighet att förteckna alla anläggningar som omfattas av direktivet. Detta gäller även anläggningar som omfattas av tillfälliga undantag under den första perioden i enlighet med artikel 27 och anläggningar som unilateralt skall omfattas av valfri period i enlighet med artikel 24.
99. Så som nämns i kriterium 5 kan förbränningsanläggningar med tillförd effekt på mer än 20 MW finnas inom flera olika sektorer. En medlemsstat bör därför ange den viktigaste verksamheten som bedrivs på den plats där förbränningsanläggningen är lokaliserad. Exempelvis skall ”papper” anges för en förbränningsanläggning som är en del av pappersproduktionsprocessen. Medlemsstaterna bör förteckna anläggningarna efter huvudsaklig verksamhet och tillhandahålla delsummer för alla uppgifter på verksamhetsnivå.
100. En medlemsstat måste ange den totala mängd utsläppsrätter som man avser att tilldela varje anläggning och den mängd som utfärdas för varje år till varje anläggning i enlighet med artikel 11.4.
101. Artikel 11.4 omfattar en skyldighet att utfärda en del av det sammanlagda antalet utsläppsrätter till varje anläggning varje år. Därmed skulle en medlemsstat kunna utfärda en stor andel av utsläppsrätterna under de första åren av en period och endast utfärda en liten andel under de år som återstår av perioden. Alternativt skulle en

medlemsstat kunna utfärda endast en liten del av utsläppsrätterna under de första åren av en period och utfärda en större andel under de år som återstår av perioden. Ett sådant tillvägagångssätt skulle, särskilt om flera medlemsstater tillämpar det, resultera i dålig marknadslikviditet under de inledande åren, vilket kan leda till att marknaden inte ger en tillräckligt tydlig prissignal. En sådan signal är avgörande för att marknaden för handel med utsläppsrätter skall kunna vägleda verksamhetsutövarna för de relevanta anläggningarna när de fattar beslut om att antingen vidta åtgärder på anläggningen eller förvärva utsläppsrätter. Därför gör kommissionen en rekommendation om hur stor andel av utsläppsrätterna som skall utfärdas varje år.

102. Dessutom skall en medlemsstat i princip utfärda likvärdiga, men inte nödvändigtvis lika stora, årliga andelar till alla verksamheter som finns med i planen, för att undvika otillbörlig diskriminering (jfr. kriterium 5).

Kommissionen rekommenderar att medlemsstaterna varje år skall utfärda en andel av utsläppsrätter som inte i någon större utsträckning avviker från en proportionerlig fördelning över perioden.

2.1.11. Kriterium 11 – Konkurrens från länder utanför EU

Planen får innehålla information om hur befintlig konkurrens från länder eller enheter utanför unionen kommer att beaktas.

2.1.11.1. Inledning

103. Europeiska unionen har vid upprepade tillfällen bekräftat sitt engagemang för att uppnå Kyotomålet. Vid Europeiska rådets möte i Lissabon i mars 2000 satte EU också upp det strategiska målet att bli den mest konkurrenskraftiga och dynamiska kunskapsbaserade ekonomin i världen och skapa en hållbar ekonomisk tillväxt med fler och bättre arbetstillfällen och starkare social sammanhållning. Handel med utsläppsrätter är ett kostnadseffektivt styrmedel, som gör det möjligt för de industriverksamheter som omfattas av direktivet att hålla kostnaderna nere för att bidra till gemenskapens klimatförändringsåtaganden. Genomförandet av Kyotoprotokollet kommer att ge EU-företagen chansen att snabbt komma i gång med den gradvisa övergången till en global ekonomi med begränsad kolanvändning, eftersom koleffektiviteten i framtiden kan bli en lika stor konkurrensfördel som en effektiv användning av arbetskraft och kapital är i dag. På kort sikt kan dessa åtaganden medföra ökade kostnader för en del företag och sektorer.

2.1.11.2. Analys

104. Kriterium 11 är frivilligt och bör endast användas för att fastställa antalet utsläppsrätter per verksamhet, eftersom varje påverkan av konkurrensen från länder eller enheter utanför unionen skulle drabba samtliga anläggningar som bedriver en viss verksamhet.
105. En medlemsstat får inte utnyttja själva förekomsten av konkurrens från länder utanför EU som en ursäkt för att tillämpa detta kriterium. Kommissionen anser att kriteriet endast är tillämpligt i fall då deltagande anläggningar med en viss

verksamhet skulle få avsevärt sämre konkurrenskraft som ett direkt resultat av att olika klimatpolitik förs i EU och länder utanför EU och om detta var det huvudsakliga skälet till den försämrade konkurrenskraften. När sådana skillnader i klimatpolitik skall bedömas bör medlemsstaterna beakta alla relevanta åtgärder som konkurrenter utanför EU är föremål för, till exempel frivilliga initiativ, tekniska regler, beskattning och handel med utsläppsrätter. Bedömningen får alltså inte enbart grundas på om det berörda landet har ett kvantifierat utsläppsåtagande och har ratificerat Kyotoprotokollet.

106. Medlemsstaterna får inte beakta förekomsten av konkurrens från länder utanför EU på ett sådant sätt att det ger anläggningar med en viss typ av verksamhet en bättre konkurrensposition i förhållande till konkurrenter utanför EU än vad de skulle ha haft utan EU:s system för handel med utsläppsrätter. Det bör noteras att en felaktig tillämplig av detta kriterium kan utgöra exportstöd, som är oförenligt med EG-fördraget.
107. Om en medlemsstat bedömer det som nödvändigt att beakta konkurrensen från länder utanför EU bör den också överväga att tillämpa andra alternativ som inte omfattas av den nationella fördelningsplanen.
108. När en medlemsstat tillämpar detta kriterium på enskilda verksamheter bör den hålla följande i minnet: I de fall då det obligatoriska kriteriet 3 tillämpas på verksamhetsnivå skall anläggningar som bedriver verksamheter med relativt stora möjligheter att minska utsläppen fortfarande tilldelas en mindre andel utsläppsrätter i förhållande till sina utsläpp än anläggningar som bedriver verksamheter med relativt små möjligheter att minska utsläppen.
109. Förekomsten av konkurrens bör i den nationella fördelningsplanen endast beaktas genom en justering av antalet utsläppsrätter per verksamhet och inte leda till någon ändring av det totala antalet utsläppsrätter, som fastställs i enlighet med kriterierna 1–5.

Om konkurrens från länder utanför EU beaktas i den nationella fördelningsplanen, skall kriteriet endast tillämpas för fastställandet av den mängd utsläppsrätter som skall fördelas på verksamhetsnivå och får inte leda till någon ändring av den totala mängden utsläppsrätter.

Om en medlemsstat bedömer att det är nödvändigt att beakta konkurrensen från länder utanför EU bör den också överväga att använda andra alternativ än den nationella fördelningsplanen.

3. RIKTLINJER OM OMSTÄNDIGHETER DÅ FORCE MAJEURE SKALL ANSES FÖRELIGGA

Artikel 29

1. Under den period som anges i artikel 11.1 får medlemsstaterna ansöka hos kommissionen om att ytterligare utsläppsrätter skall utfärdas för vissa anläggningar under omständigheter som faller inom ramen för force majeure. Kommissionen skall avgöra huruvida force majeure föreligger och i så fall tillåta att medlemsstaten

utfärdar ytterligare icke-överlåtbara utsläppsrätter till dessa anläggningars verksamhetsutövare.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av fördraget skall kommissionen senast den 31 december 2003 utarbeta riktlinjer om de omständigheter då force majeure skall anses föreligga.

110. I princip fattas fördelningsbesluten av medlemsstaterna innan den berörda handelsperioden inleds. På så sätt undviks osäkerhet på marknaden för utsläppsrätter. Det finns ett begränsat utrymme för att utfärda ytterligare icke-överlåtbara utsläppsrätter under exceptionella och oförutsebara omständigheter under den första perioden som gemenskapens system fungerar.
111. Artikel 29 utgör ett undantag från den allmänna principen bakom gemenskapens system, som är att medlemsstaterna skall utfärda utsläppsrätter innan den berörda handelsperioden inleds. Därmed kan ansökningar om force majeure-utsläppsrätter orsaka osäkerhet på marknaden för utsläppsrätter, och om sådana ansökningar beviljas erhåller vissa företag en fördel som påverkar handeln mellan medlemsstaterna. Artikel 29 får därför uttryckligen inte påverka tillämpningen av fördraget, och kommissionen kommer att göra en noggrann granskning av motiveringen och de potentiella effekterna för varje ansökan om sådana utsläppsrätter.
112. Företag vill eventuellt försäkra sig mot olika risker som skulle kunna leda till ökade utsläpp, men försäkringar täcker vanligtvis inte force majeure-omständigheter. Kommissionen kommer inte att beakta omständigheter som kunde ha omfattats av försäkringar som force majeure.
113. Force majeure-omständigheter är per definition svåra att förutse. Kommissionen anser att det handlar om exceptionella och oförutsebara omständigheter som leder till en avsevärd ökning av de årliga direkta utsläppen av de växthusgaser som omfattas av direktiv 2003/87/EG vid en anläggning, omständigheter som inte skulle ha kunnat undvikas trots all vederbörlig omsorg och uppmärksamhet. Omständigheterna måste bero på orsaker som ligger utanför kontrollen för verksamhetsutövaren vid den berörda anläggningen och den medlemsstat som i enlighet med artikel 29 i direktivet inkommer med en ansökan till kommissionen avseende denna verksamhetsutövares anläggning.
114. Exempel på omständigheter som kommissionen kan betrakta som force majeure är i första hand naturkatastrofer, krig, krigshot, terroristhandlingar, revolutioner, upplopp, sabotage och vandalism.
115. Förekomsten av force majeure måste styrkas på anläggningsnivå och från fall till fall.
116. En ansökan enligt artikel 29 i direktivet bör för varje anläggning innehålla medlemsstatens kvalificerade uppskattning av storleken på den utsläppsökning som beror på de omständigheter för vilka force majeure åberopas och uppgifter som styrker denna uppskattning.
117. En medlemsstat skall lämna en ansökan enligt artikel 29 till kommissionen senast den 31 januari det år som följer på det år i handelsperioden då den omständighet inträffade för vilken force majeure åberopas.

***

BILAGA

GEMENSAMT FORMAT FÖR DEN NATIONELLA FÖRDELNINGPLANEN FÖR 2005–2007

1. FASTSTÄLLANDE AV DEN TOTALA MÄNGDEN UTSLÄPPSRÄTTER

Vilken är medlemsstatens utsläppsbegränsning eller minskningsskyldighet enligt beslut 2002/358/EG eller enligt Kyotoprotokollet (det som är tillämpligt)?

Vilka principer, antaganden och data har använts för att fastställa hur stort bidrag som de anläggningar som omfattas av direktivet om handel med utsläppsrätter skall ge till medlemsstatens utsläppsbegränsning eller minskningsskyldighet (historiska utsläpp totalt sett och inom sektorn, prognoser om utsläpp totalt sett eller inom sektorn, lägsta kostnadsstrategi)? Om utsläppsprognoser använts, beskriv den metod och de antaganden som legat till grund för prognoserna.

Vilken är den totala mängden utsläppsrätter som skall fördelas (gratis eller genom utauktionering) och hur stor andel av de totala utsläppen motsvarar dessa utsläppsrätter i förhållande till utsläppen från källor som inte omfattas av direktivet om handel med utsläppsrätter? Avviker dessa relativa andelar från dagens relativa andelar för utsläpp från anläggningar som omfattas av systemet? Om så är fallet, motivera dessa avvikelser med hänvisning till ett eller flera av kriterierna i bilaga III till direktivet och/eller till ett eller flera objektiva och öppna kriterier.

Vilka politiska strategier och åtgärder kommer att tillämpas på källor som inte omfattas av direktivet om handel med utsläppsrätter? Kommer Kyotoprotokollets flexibla mekanismer att utnyttjas? Om så är fallet, i vilken utsträckning? Vilka åtgärder har hittills vidtagits (t.ex. när det gäller utveckling av tillämplig lagstiftning och planerade budgetmedel)?

På vilket sätt har den nationella energipolitiken beaktats vid fastställandet av den totala mängd utsläppsrätter som skall fördelas? Hur säkerställer man att den totala mängd utsläppsrätter som man avser att fördela överensstämmer med strävandena mot att uppnå eller överträffa medlemsstaternas mål enligt beslut 2002/358/EG eller enligt Kyotoprotokollet (det som är tillämpligt)?

På vilket sätt säkerställs att den totala mängd utsläppsrätter som skall fördelas inte är större än vad som troligen kommer att behövas för en strikt tillämpning av kriterierna i bilaga III? Hur säkerställs överensstämmelsen med bedömningen av faktiska och planerade utsläpp i enlighet med beslut 93/389/EEG?

Förklara i avsnitt 4.1 hur verksamheternas möjligheter, även de tekniska möjligheterna, att minska utsläppen beaktats vid fastställandet av den totala mängden utsläppsrätter.

Förteckna i avsnitt 5.3 vilken gemenskapslagstiftning och vilka av gemenskapens politiska styrmedel som övervägts vid fastställandet av den totala mängden utsläppsrätter och ange vilka som beaktats samt hur de beaktats.

Om en medlemsstat avser att auktionera ut utsläppsrätter, ange vilken procentandel av den totala mängden utsläppsrätter som kommer att säljas vid auktion och hur auktionen kommer att genomföras.

2. FASTSTÄLLANDE AV MÄNGDEN UTSLÄPPSRÄTTER PÅ VERKSAMHETSNIKVÅ (OM TILLÄMPLIGT)

Vilken metod har använts för att fastställa fördelningen på verksamhetsnivå? Har samma metod använts för alla verksamheter? Om så inte är fallet, förklara varför en differentiering på grundval av verksamhetskategori ansågs vara nödvändig, beskriv ingående hur differentieringen gjordes och förklara varför detta inte ansågs gynna vissa företag eller verksamheter inom medlemsstaten på ett otillbörligt sätt.

Om verksamheternas möjligheter, även de tekniska möjligheterna, att minska utsläppen beaktats på denna nivå, ange detta här och gör en mer ingående beskrivning i avsnitt 4.1.

Om gemenskapens lagstiftning och politiska styrmedel har övervägts vid fastställandet av separata mängder per verksamhet, förteckna de styrmedel som övervägts i avsnitt 5.3 och ange vilka sådana som beaktats samt hur de beaktats.

Om förekomsten av konkurrens från länder eller enheter utanför EU har beaktats, förklara hur detta har gjorts.

3. FASTSTÄLLANDE AV MÄNGDEN UTSLÄPPSRÄTTER PÅ ANLÄGGNINGSNIVÅ (+ BILAGA I)

Vilken metod har använts för att fastställa fördelningen på anläggningsnivå? Har samma metod använts för alla anläggningar? Om så inte är fallet, förklara varför det ansågs nödvändigt att göra en differentiering mellan anläggningar med samma verksamhet, beskriv ingående hur differentieringen gjordes och ange varför detta inte ansågs gynna vissa företag inom medlemsstaten på ett otillbörligt sätt.

Om historiska utsläppsdata använts, ange om dessa fastställts i enlighet med kommissionens riktlinjer för övervakning och rapportering enligt artikel 14 i direktivet eller någon annan uppsättning fastställda riktlinjer, och/eller om de varit föremål för oberoende kontroll.

Om tidigare vidtagna åtgärder eller ren teknik beaktats på denna nivå, ange detta här och gör en mer ingående beskrivning i avsnitt 4.2 och/eller 4.3.

Om medlemsstaten avser att unilateralt ta med anläggningar med verksamhetskategorier som anges i bilaga I som har en kapacitet som ligger under de tröskelvärden som anges i den bilagan, förklara varför och beskriv särskilt konsekvenserna för den inre marknaden, möjliga snedvridningar av konkurrensen och systemets miljömässiga integritet.

Om medlemsstaterna avser att tillfälligt undanta vissa anläggningar från systemet fram till senast den 31 december 2007, förklara ingående hur kraven i artikel 27.2 a–c i direktivet 2003/87/EG uppfylls.

4. TEKNISKA ASPEKTER

4.1. Möjligheterna, bland annat de tekniska möjligheterna

Har kriterium 3 använts för att enbart fastställa den totala mängden utsläppsrätter eller har det även använts för att fastställa fördelningen av utsläppsrätter mellan verksamheter som omfattas av systemet?

Beskriv den metod (även centrala antaganden som gjorts) och alla källor som använts för att bedöma verksamheternas möjligheter att minska utsläppen. Vilka resultat erhöles? Hur säkerställs att den totala mängd utsläppsrätter som fördelas överensstämmer med möjligheterna?

Redogör för den metod eller den formel/de formler som använts för att fastställa den mängd utsläppsrätter som skall fördelas och den sammanlagda nivån och/eller verksamhetsnivån med beaktande av verksamheternas möjligheter att minska utsläppen.

Om riktmärken legat till grund för fastställandet av den planerade tilldelningen till enskilda anläggningar, förklara vilken typ av riktmärken som använts och den formel/de formler som använts för att få fram den planerade fördelningen i förhållande till riktmärket. Vilket riktmärke valdes, och varför anses detta vara den bästa uppskattningen för att införliva uppnåeliga framsteg? Varför anses den produktionsprognos som används motsvara den mest troliga utvecklingen? Ange fakta som underbygger detta.

4.2. Tidigare vidtagna åtgärder (om tillämpligt)

Om tidigare vidtagna åtgärder har beaktats vid fördelningen till enskilda anläggningar, beskriv på vilket sätt de beaktats. Förteckna och förklara ingående de åtgärder som godtagits som tidigare vidtagna åtgärder och enligt vilka kriterier de godtagits. Påvisa att de investeringar/åtgärder som tagits med lett till en större minskning av de utsläpp som omfattas av systemet än vad som skulle ha blivit resultatet av den gemenskapslagstiftning eller den nationella lagstiftning som var i kraft vid den tidpunkt då åtgärderna vidtogs.

Om riktmärken använts, beskriv på vilken grundval man delat in de anläggningar som riktmärkena tillämpas på i grupper och varför respektive riktmärken valts. Ange också de produktionsvärden som använts och motivera varför dessa anses lämpliga.

4.3. Ren teknik (om tillämpligt)

På vilket sätt har ren teknik, bland annat energieffektiv teknik, beaktats i fördelningsprocessen.

Har ren teknik beaktats, och på vilken grund kan den i så fall betraktas som ren? Har eventuell energiproduktionsteknik som man avser att beakta mottagit godkänt statligt stöd för skydd av miljön i någon medlemsstat? Ange om någon annan industriteknik som man avser att beakta utgör ”bästa tillgängliga teknik” enligt definitionen i rådets direktiv 96/61/EG, och förklara på vilket sätt den har särskilt hög prestanda när det gäller att begränsa utsläppen av de växthusgaser som omfattas av systemet.

5. GEMENSKAPENS LAGSTIFTNING OCH POLITIK

5.1. Konkurrenspolitik (artiklarna 81–82 och 87–88 i fördraget)

Om den behöriga myndigheten har mottagit en ansökan från verksamhetsutövare som önskar bilda en sammanslutning och om den avser att tillåta det, bifoga en kopia av denna ansökan till den nationella fördelningsplanen. Vilken procentandel av den sammanlagda tilldelningen kommer sammanslutningen att utgöra? Vilken procentandel av den berörda sektorns tilldelning kommer sammanslutningen att utgöra?

5.2. Politiken för den inre marknaden – nya deltagare (artikel 43 i fördraget)

På vilket sätt kommer nya deltagare att kunna börja delta i EU:s system för handel med utsläppsrätter?

Om det kommer att finnas en reserv för nya deltagare, hur har man fastställt den sammanlagda mängd utsläppsrätter som avsätts till reserven och på vilken grundval kommer mängden utsläppsrätter för varje ny deltagare att fastställas? Hur förhåller sig den formel som skall tillämpas på nya deltagare till den formel som tillämpas på befintliga deltagare från den berörda verksamheten? Förklara också vad som kommer att hända med eventuella utsläppsrätter som finns kvar i reserven vid handelsperiodens utgång. Vad kommer att ske om efterfrågan på utsläppsrätter från reserven är större än den tillgängliga mängden utsläppsrätter?

Finns det redan tillgänglig information om vilket antal nya deltagare som kan förväntas (genom t.ex. ansökningar om markinköp, bygglov eller andra miljötillstånd)? Har nya eller uppdaterade tillstånd om utsläpp av växthusgaser utfärdats till verksamhetsutövare som har anläggningar som fortfarande är under konstruktion men som avser att inleda en berörd verksamhet under perioden 2005–2007?

5.3. Annan lagstiftning eller andra politiska styrmedel

Ange annan gemenskapslagstiftning eller andra av gemenskapens politiska styrmedel som övervägts vid utarbetandet av den nationella fördelningsplanen och förklara hur var och en har påverkat den planerade tilldelningen och för vilka verksamheter.

Har någon särskild ny gemenskapslagstiftning ansetts leda till en oundviklig ökning eller minskning av utsläppen? Om så är fallet, förklara varför utsläppsförändringarna anses vara *oundvikliga* och på vilket sätt detta har beaktats.

6. OFFENTLIGT SAMRÅD

På vilket sätt har allmänheten fått tillgång till den nationella fördelningsplanen för att inkomma med synpunkter?

På vilket sätt ser medlemsstaten till att alla synpunkter som inkommer beaktas på vederbörligt sätt innan ett beslut fattas om fördelningen av utsläppsrätter?

Om några synpunkter från allmänheten som inkommit under den första samrådsomgången haft ett betydande inflytande på den nationella fördelningsplanen skall medlemsstaten sammanfatta dessa synpunkter och förklara på vilket sätt de har beaktats.

7. ANDRA KRITERIER ÄN DE SOM ANGES I BILAGA III TILL DIREKTIVET

Har några andra kriterier än de som finns förtecknade i bilaga III till direktivet tillämpats vid utarbetandet av den anmälda nationella fördelningsplanen? Om så är fallet, ange vilka dessa är och hur de har tillämpats.

Motivera också varför dessa kriterier inte anses vara diskriminerande.

8. BILAGA I – FÖRTECKNING ÖVER ANLÄGGNINGAR

Sänd en matris med följande uppgifter:

- Beteckning (dvs. namn och adress) för varje anläggning
- Namnet på verksamhetsutövaren för varje anläggning
- Antal tillstånd för utsläpp av växthusgaser
- Anläggningens unika EPER-beteckning (det europeiska registret över förorenande utsläpp)
- Den huvudsakliga verksamheten och, om tillämpligt, annan verksamhet som bedrivs vid anläggningen
- Total mängd utsläppsrätter som skall fördelas för perioden och en uppdelning per år, för varje anläggning
- Om anläggningen har inkluderats unilateralt eller tillfälligt undantagits och om den tillhör en sammanslutning
- Årliga data per anläggning, inbegripet utsläppsfaktorer vid användning av utsläppsdata som inte använts i fördelningsformeln/formlerna
- Delsumman per verksamhet för de data som använts och det antal utsläppsrätter som tilldelats